

Метелик

Яків Щоголів

Веселий метелик по плечю літав,
На гайстри, на зорі, на ромен сідав;
І пурхав у пахощах пишних квіток
Та пив смаковитий, солодкий їх сок.

І фарбами й золотом з сяючих крил
Пишався метелик, аж вибивсь із сил,
І вусиком ротика пораз торкав,
Неначе до когось промовити мав:

"Дивіться на мене: я краще квіток!
Нехай на їх дуне легкий вітерок, —
Вони тільки гнуться, я ж сам, як вітрець,
Літаю по плечю з кінця у кінець!"

Пишився метелик, аж вечір настав;
Далеко в хоромах огонь заблищав;
На світло сердега в вікно полетів,
До свічки наткнувся, та й крильця спалив.

І тим, мій юначе, у блищах надій
І вродою, й щастям лишиться постій!
На сяючих зорях небережних літ
Ти підеш в нещадний, злодіючий світ;

Там буде багато огнистих буртів:
Гляди ж, щоб ти крилець своїх не спалив!